

kazu pozůstalostního vyměřil poplatky pozůstalostní, nýbrž příslušným k vyměření onoho příspěvku jest soud projednávající pozůstalost a základem pro vyměření jeho není a nemůže býti výkaz pozůstalostní, nýbrž, jak v onom dvor. dekretu z r. 1817 jest vysloveno, čisté jmění pozůstalostní. Toto pak bylo právoplatně určeno teprve rozhodnutím finančního ministerstva ze dne 28. dubna 1919. Když tedy soudy nižší projevíly souhlasné mínění, že promlčení příspěvku k nemocničnímu fondu jest v této pozůstalostní věci vyloučeno, nelze spatřovati v tom zřejmou nezákonnost ve smyslu § 16 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř. z., jak stěžovatel mylně se domnívá.

Čís. 736.

**Ochrana nájemců (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n.).
Na nájem sportovního hřiště, na němž po pronájmu nájemce vystavěl baráky, ochrana zákona se nevztahuje.**

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1920, R I 880/20.)

Žalobce pronajal žalovanému sportovní hřiště, na němž žalovaný po té vystavěl baráky. Žalobu na zrušení smlouvy nájemní soud prvního stádu odmítl, shledav ji nepřipustnou vzhledem k předpisům zákona o ochraně nájemců ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. Rekursní soud usnesení to zrušil a nařídil prvému soudu, by o žalobě jednal a ji rozhodl. **Důvody:** Zákon o ochraně nájemníků ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. na tento případ vztahovati nelze. Dle tvrzení žaloby jde o nájem sportovního hřiště. Na nájem pozemků zákon o ochraně nájemců však nelze použít. Prvý soudce, dovolávaje se § 31 zákona, přehlíží, že tento § mluví jen o bytech, částech bytů a jakýchkoli jiných místnostech. Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona jako místnosti příkladmo uvádí: místnosti úřední, spolkové, ateliery a pod., takže již z tohoto výpočtu je jasně viděti, že zákonodárce pouhé prostory pozemkové zákonem chrániti nemínil. »Místností« sluší rozuměti dle rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. srpna 1920 R I 661/20 prostory, zdí nebo stěnami od svého okolí oddělené, které od bytů liší se pouze tím, že neslouží k účelům bytovým. Povahu místnosti dle této definice sportovní hřiště, i když později na něm, jak žalobce uvádí, postaveny byly baráky, nemá, poněvadž dle žaloby předmětem smlouvy nájemní byla jen část pozemkové parcely. Zákon o ochraně nájemců vydán byl především za tím účelem, by odpomoženo bylo nynějšímu nedostatku bytů ochranou nájemníků. Hřiště je místem, nikoli místností a zákon tak vyjimečné povahy, jako je zákon o ochraně nájemníků, nelze vykládati způsobem rozšiřujícím. Když tomu tak, bylo žalobu na soud přijati a o ní sporné řízení zahájiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle § 31 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. vztahují se ustanovení tohoto zákona také na jednotlivé části bytů a jakékoli jiné místnosti, které jsou předmětem nájemní neb podnájemní smlouvy. Jest

tedy pro otázku, má-li býti tohoto zákona použito, rozhodnucí pouze okolnost, co bylo předmětem smlouvy, nikoliv způsob, jakým majitel předmětu nájemního užívá. V tomto případě jest nesporno, že žalující strana dala žalované straně do nájmu část sportovního hřiště, že tedy předmětem nájemní smlouvy jest pouhý nezastavený pozemek. Okolnost, že pronajaté hřiště nezůstalo hřištěm a že později stranou žalovanou za souhlasu strany žalující postaveny byly na něm Döckerovy baráky, nemůže na tom ničeho změnit, když není tvrzeno, že se tyto baráky staly vlastnictvím strany žalující a že se tím předmět smlouvy změnil. Zůstal-li však předmětem smlouvy pouhý pozemek, nelze naň vztahovati zákon o ochraně nájemců a sluší o návrhu na zrušení této smlouvy rozhodnouti sporem.

Čís. 737.

Povolení prozatimního opatření dle § 384 ex. ř. jest pouhým exekucním titulem, na základě jehož teprve může býti povolena exekuce dle § 355 ex. ř.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1920, R I 881/20.)

Ohrožený domáhal se současně se žádostí za prozatimní opatření zákazem honitby, by odpůrci uložena byla za každý zapovězený čin pokuta, jakož i aby zřídil jistotu pro škodu, která by vznikla dalšími zapovězenými činy. Soud první stolice vyhověl žádosti v plném rozsahu. Rekursní soud zamítl žádost pokud šlo o uložení pokuty a zřízení jistoty. **Důvody:** Dle §§ 384 a 355 ex. ř. je nutno za příčinou vynucení opomenutí nejdříve navrhnouti exekuci k tomuto vynucení a teprve, když exekuce taková byla povolena, je možno dále navrhnouti, aby byla uložena straně povinné peněžité pokuty za každý další zapovězený čin, jakož i jistota za škodu, každým takovým dalším činem povstalou. Žalobcové však za povolení exekuce ve smyslu § 355 ex. ř. k vynucení opomenutí dosud nežádali a je proto jejich návrh na uložení pokuty a jistoty ve smyslu tohoto zákonného ustanovení předčasným a nelze mu proto vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor stěžovatelů, že dle §§ 355 a 384 ex. ř. prozatimné opatření sluší provést tím způsobem, že se již po povolení jeho odpůrci uloží peněžité pokuty nebo vazba pro každý zapovězený čin, nelze sdíleti. Usnesení prozatimné opatření povolující, které má býti provedeno, jest exekucním titulem k zajištění nároku navrhovatelů a lze na základě něho v tomto případě ve smyslu § 355 ex. ř. navrhnouti, aby k vynucení a provedení tohoto prozatimného opatření povolena byla exekuce. Slovy »po povolení exekuce« v § 355 ex. ř. sluší tedy rozuměti exekuci povolenou na základě prozatimného opatření, a nelze je vykládati, jak tvrdí stěžovatelé ve smyslu: »po povolení prozatimního opatření«. Jest tedy nutno, aby navrhovatelé žádali především za povolení exekuce, ač není zákonem vyloučeno, aby byl s touto žádostí spojen návrh na uložení pokuty a jistoty. (Viz ostatně